

opusdei.org

Elmerülve a képzőművészetben és Istenben

Chris Afuba a nigériai
Enuguban működő
Menedzsment és Technológia
Intézet művésze és tanára, az
Opus Dei szupernumerárius
tagja

2009.02.06.

Az Opus Deiről először egy
barátomtól hallottam. Egy nap
autóvezetés közben hirtelen
megkérdezte: „Chris, van neked

életterved?” Nem volt. Még csak nem is hallottam ezt a kifejezést korábban. Felvázolta előttem a keresztény élet néhány elemét, amelyeket nagyon vonzónak találtam. Késlekedés nélkül elkezdtem megélni azokat a gyakorlatban.

Néhány évvel később pedig a felvételemet kértem az Opus Deibe szupernumeráriusként.

Ami leginkább megfogott Szent Josemaría tanításaiban, az volt, hogy az ember a munkája révén is szentté válhat. Ez mélyen megérintett. Művész vagyok és szenvedélyes a munkában. Megpróbáltam jó keresztény is lenni, és gyakran imádkoztam, mielőtt munkához láttam, azonban az, hogy maga a munkám is imádság lehet, teljesen új volt számomra. Sokat jelentett nekem. Kézzelfoghatóbbá vált az

életszentség eszménye. Tökéletesen tudtam azonosulni vele.

Egyszer egy barátom, látva amint éppen egy szobron dolgozom, megjegyezte: önmagában az a mód, ahogyan dolgozom, művészet.

Gyakran gondolkodom erre a mondatra, de immár más szempontból.

Felismertem, hogy dolgoznom kell és a munkámat Istennek kell

felajánlanom. Természetesen

valamennyi művemet úgy próbálom elkészíteni, hogy kedve teljék benne mindazoknak, akik megnézik, hiszen fontos nekem a véleményük.

Azonban egyre inkább rájövök arra, hogy bár gondolnom kell a

közönségre, a legfontosabb Isten véleménye mindarról, amin

dolgozom. Ő látja a dombormű hátoldalát, a kifaragott talp alját is.

Rájöttem arra, hogy az

életszentségnek, amelyre törekszem, fontos része, hogy megpróbálom munkámnak azon kis részleteit is

tökéletesíteni, melyeket senki sem lát.

A képzőművészet gyakran sok energiát emészt fel. Én mindig teljesen elmerülök abban, amin dolgozom. Elég gyakran megesik, hogy magával ragad a munka és órákon át dolgozom egyhuzamban. Ilyenkor nagyon bosszant, ha akár egy apróság is elvonja a figyelmemet. Ez a másik terület, amelyen az Opus Dei alapítójának tanítása segített nekem. Ma már tudom, hogy Istent kell meglátnom ezekben a helyzetekben is, felajánlva az apró bosszúságot, melyet e pillanatok okozhatnak. A munkában minden erényt meg kell élni: nem utolsósorban az önátadást. Ezek az apró bosszúságok valami többletet adnak, melyekkel megajándékozhatom Istent. Bár korábban úgy tekintettem rájuk, mint amelyek hátráltatnak a munkában, felismertem, hogy e kis

áldozatvállalásokkal, melyekkel odaadom magam másoknak, a munkám inkább tökéletesebbé válik, semmint hátrányt szenved.

A művészetben nagyon fontos, hogy a művész rendelkezzen egy elképzeléssel, amelyet megpróbál megjeleníteni, kifejezésre juttatni. Nos, ezt is az Opus Deiben kapott képzés során tanultam meg: az első hely a benső életet illeti, és utána következik az apostolkodás. Valóban sok dologért lehetek hálás Istennek, nem utolsósorban a hivatásomért.

Chris Afuba (IMT, Enugu, Nigeria)